

Benyttelse, Smørkommissionen havde gjort af disse Straffesager, og jeg sagde, tror jeg, at man vædselig kunde finde Ord stærke nok til at betegne denne Benyttelse, saa utilstedelig var den. Men naar den ærede Minister nu vil opfordre os til en Offentliggørelse heraf, ser jeg ikke rettere, end at det vilde være Noget, der gik i samme Retning. Den ærede Minister maa vide, at ganske vist føres disse Sager som offentlige Politisager, og Offentligheden kan derfor skaffe sig Udgang til de paagjældende Navne. Men det har jo været en fast Regel, lige siden den første Tid, da offentlig Politisager kom i Gang, at en saadan Offentliggørelse ikke finder Sted. Den ærede Minister maa vide, at det Lovforslag, vi her behandle, har tilspøjet som en særlig streng Tillægsstraf, at de Paagjældendes Navne skulle bekendtgøres. Hvis nu saa den ærede Minister opfordrer os til, at vi skulle trykke Fortegnelsen over disse Forseelser og offentliggjøre de Paagjældendes Navne, saa vilde det være en overordentlig Tillægsstraf (Indenrigsministeren: Ikke Navnene!) Ja, men Fortegnelsen indeholder jo Navnene helt igjennem. Endvidere maa jeg sige, at jeg paa ingen Maade har opfattet denne Fortegnelse som noget Saadant, som den ærede Minister vil tage det, som en paalidelig Gjengivelse, eller rettere sagt, som en Gjengivelse, der vil give et paalideligt Billede af, hvad der er passeret. Jeg beder ærede Medlemmer, der have Velighed dertil, at gaa denne Fortegnelse igjennem og læse hele denne Pakke af Politiretsager, som jeg her har; den staar til alle ærede Medlemmers Afbenyttelse. Naar de da ville se, at en Række af disse Forseelser hidrøre fra en unødig Form af Foustager, en unødig Form af et Mærke, er det da saa et paalideligt Billede heraf, naar det i Fortegnelsen hedder, at den og den er bleven dømt for Anvendelsen af ulovlige Foustager? Ved et saadant Udtryk maa den ærede Minister erindre, at man tænker paa, at man har solgt Kunstsmør i Smørfoustager, altsaa Noget, der kunde tilsigte et Bedrageri. Men det er jo vittelig ikke Tilfældet. De Forseelser, der ere fete, ere Brud paa Loven; det er rigtigt, at de ere blevne straffede. Men at det skulde kunne fremstilles saaledes for Offentligheden, at det skulde være et Bevis i Rækken af Beviser for, at vi skulde trænge til skærpede Bestemmelser, det maa den ærede Minister tillade os, det ere de foreliggende Sager ikke. Vilde man derfor have et paalideligt Billede af, hvad der er foregaaet, maatte man

have aftrykt samtlige Politiretsager med Alt, hvad der er oplyst. Men derom tror jeg, at jeg korrekt har oplyst i Betænkningen, at der kun foreligger to Sager i det sidste Aar af Bedrageri. De andre Ting ere afgjorte i Mindelighed, fordi der ikke er paavist nogen svigagtig Hensigt dermed.

Den ærede Minister siger, at Flertallets Forslag vil udsætte Landbruget for at modtage et Ulivsjaar, og derfor vil han modsætte sig det, og han føler til, at saa vil han foretrække den herom gjældende Lovgivning. Jeg forstaar ikke rigtig den ærede Minister. Alle vide jo, at det Forslag, som Flertallet her har fremsat, indeholder betydelige Fremskridt i Retning af skærpede Regler og Bestemmelser fremfor det Gjældende. Den ærede Minister siger, at dette Forslag vil kunne udsætte Landbruget for et Ulivsjaar. Hvor meget mere vil da ikke den samme Virkning finde Sted, dersom man bliver ved den nu bestaaende Ordning, som indeholder mindre Kontrol og mindre skærpede Regler. Jeg tror, at den ærede Minister dog vil indrømme mig, at saa vil den Tale om Ulivsjaar snarere kunne rettes mod Ministeren, naar han vil beholde den nuværende Lov. Jeg tror det nu ikke; i det Hele taget tror jeg ikke, at saa stærkt Udtryk have hjemme ved denne Sags Behandling. Jeg vil imidlertid minde den ærede Minister om, hvorledes Sagen kommer til at staa. Tiden løber, og hvor længe Rigsdagssamlingen varer, vides ikke. Hvis det nu skulde vise sig, at denne Sag ikke skulde faae en endelig Afgjørelse — hvad jeg haaber, at den vil faae, og hvorpaa der fremdeles vil blive arbejdet — men, dersom noget Saadant skulde vise sig, at Udsigterne hertil formindstes, saa haaber jeg dog, at den ærede Minister vil fremsætte Forslag om Forlængelse af den nu bestaaende Lovordning. Dersom der saa, — jeg veed det ikke, men jeg sætter det — foreslaas Forbedringer heri, som vi Alle ere enige om, vil saa virkelig den ærede Minister modsætte sig at faae noget Saadant? Det forekommer mig dog virkelig, at det vilde føre den ærede Minister ind paa noget ganske Uheldigt. Jeg skal dog erindre om, at det ikke er saa ganske smaa Fremskridt, der her ved opnaas fra de Herrers Side, og ogsaa fra mit Standpunkt, thi jeg er fuldstændig enig i, at man maa søge al den Garanti og Kontrol paa dette Omraade, man er i Stand til at opnaa. Der er for det Første dette, at der gives Udgang til Anvendelse af Fængelsstraf. Der er blevet anført de 2 Tilfælde af Bedragerier, der ere af en graverende Bestaffenhed og synes ikke at kunne